Bobo. Geschiedenis van een aap

Bertha Elisabeth van Osselen-van Delden en Marie Hildebrandt

bron
Bertha Elisabeth van Osselen-van Delden en Marie Hildebrandt, *Bobo. Geschiedenis van een aap*. Van Holkema & Warendorf, Amsterdam z.j. [1905]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/osse002bobo01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

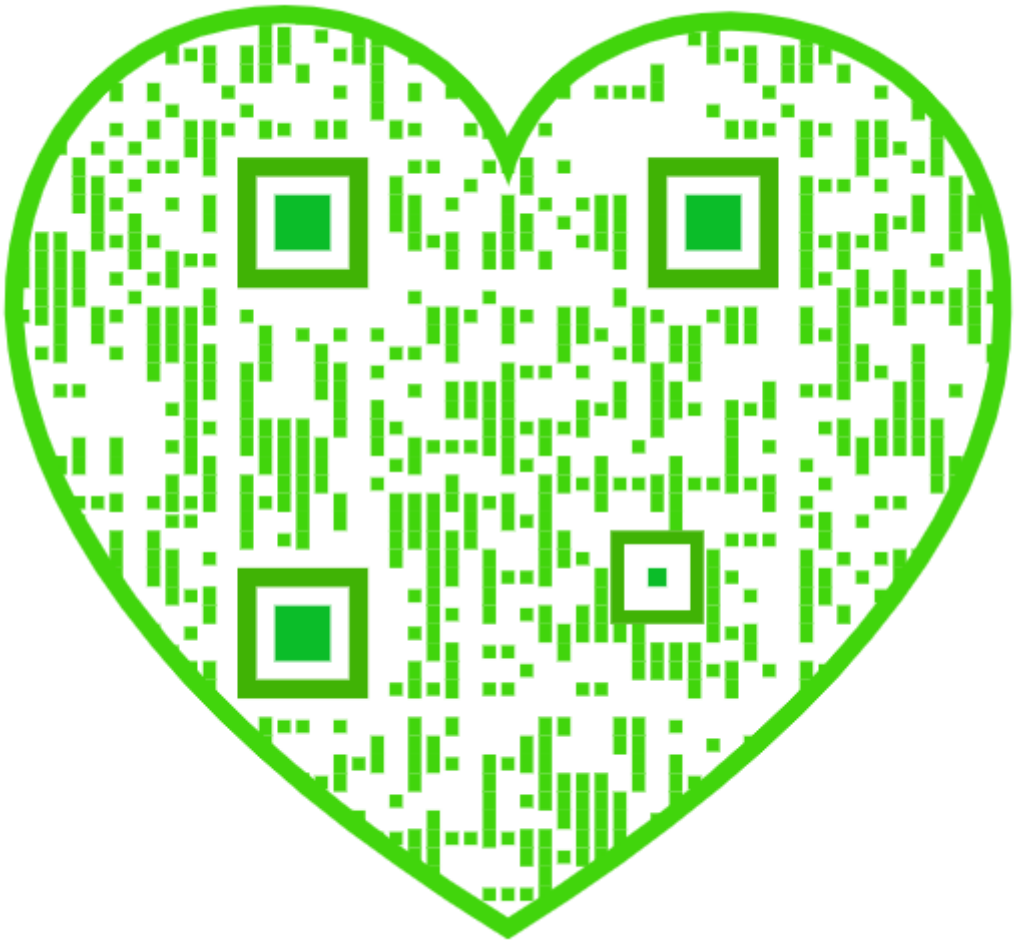

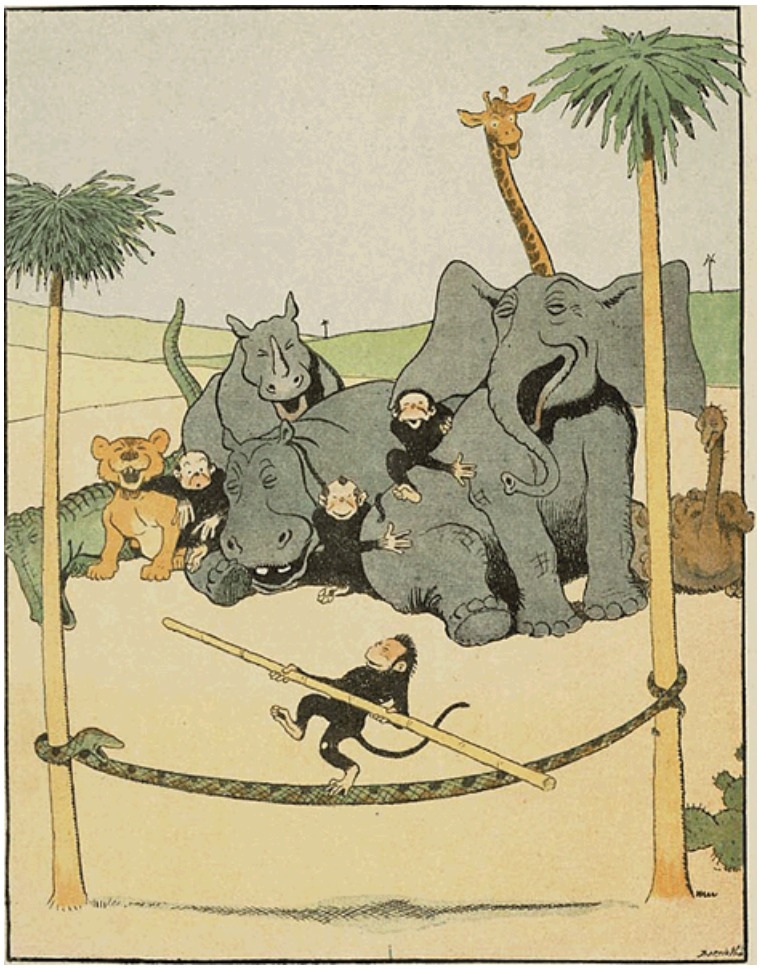

KUNSTEN VAN BOBO IN DE WOESTIJN

Eerste Hoofdstuk. Bobo's eerste jeugd.

Heel ver van hier, in Afrika
In de woestyn, de Sahara,
Leefden met talryk huisgezin
Een zwarte aap en een apin
En op den zeventienden Mei
Kwam er alweer een aapje by,
De vader sprak op droeven toon:
‘Ik weet geen naam meer voor myn zoon,
Wy hebben er nu veertien al,
En 't wordt een moeielyk geval
Om steeds op nieuw weer te beginnen,
Met mooie namen te verzinnen.’
Maar moeder sprak: ‘Myn lieve Jan,
Hoe kun je toch zoo tobben man,
'k Weet honderd naampjes voor myn kind,
'Die jy ook zeker aardig vindt,
Myn snoes, myn poes, myn poppedyn
Myn pronkjuweel van de woestyn
Myn engel en myn rottekop
Je bent zoo'n lieve moppedop
Myn lieve kleine hartedief,
Wat ben je mooi, wat ben je lief
Myn lieve dot, wat ben je zwart’
En moeder drukte hem aan haar hart.

Toen riep de kleine zwarte Ko,
‘Toe vader, noem hem dan Bobo,
Joes, Pim en Jok verzonnen 't sââm,
En 't is zoo'n echte apennaam.’
Nu - zooals Kootje had gehoopt.
Werd 't nieuwe kind Bobo gedoopt.

Bobo werd gauw de lieveling
Van d'Afrikaanschen apenkring,
Hy was een leuke, slimme rakker;
En altyd vlug en altyd wakker
Het was by voorbeeld ongehoord
Zooals hy danste op het koord;
Daarvoor deed dienst een dikke slang
Van 't echte ras en heerlyk lang,
Doch ach, het einde van zyn jeugd
Was iets dat hem nog jaren heugt.
Hy werd gevangen, vastgebonden
En naar Europa toegezonden;
En met veel and're dieren mee
Verkocht aan 't circus van Carré.

Tweede hoofdstuk. Begin van Bobo's lotgevallen in Europa

Bobo heeft dikwyls dagen, weken,
Dat hy het liefst maar niet wil spreken,
Dan denkt hy aan zyn vaderland
En de woestyn, waar hy in 't zand
Zoo prettig spelen kon met Pim
En d'andre broers en zusje Wim;
En och, hy wil 't wel zeggen, ia
Hy mist papa zoo en mama.
Maar toch - hy draagt het als een man
En schikt zich maar zoo goed hy kan.
Hoewel de baas hem wel eens slaat,
Toch heeft hy het nog niet zoo kwaad.

Een dag na d'aankomst van Bobo,
Hoort hy op eens een stem ‘Welzoo,
Ben jij daar, kleine Afrikaan!’
Bobo kykt om en ziet daar staan
Den tyger Bab uit Afrika,
Die wel eens schaakte met papa.
Ze zyn nu beiden even bly,
‘Toevallig, dat men jou en my,’
Zegt Bab, ‘naar 't zelfde spel moest zenden,
Men ziet toch overal bekenden!
De wereld is zoo grappig klein,
Ofschoon er stapels menschen zyn!
Want - kyk eens rond, ja, lieve hemel -
Wat een verbazend druk gewemel,
Dat's anders dan in Afrika,
In onze stille Sahara;
Zelfs 's Zondags op 't visiteuurtje
Was 't vry wat stiller in ons buurtje!’
‘Nu ja,’ is 't antwoord van Bobo,
‘Je hebt gelyk, dat is wel zoo,
Maar 't is daar toch een heerlyk land,
Waar 't zonnetje zoo lekker brandt;
Maar laat ons daar niet over praten,
Ik moet nog wasschen al de vaten,
Den heelen vloer moet 'k ook nog wryven,
'k Zou anders graag wat by je blyven.
Dat boenen maakt my vrees'lyk warm
Het doet my pyn in rug en arm;
Soms, als ik my zoo haasten moet,
Bind ik den borstel aan myn voet
En als 'k zoo op de planken glyd
Is 't net alsof ik schaatsen ryd.’

Als Bab, na al Bobo's verhalen
Verdwynt, moet deze koffiemalen
Hy wordt zoowat gebruikt als meid
En ook als knechtje op zyn tyd.
Zyn baas geeft hem dan oude schoenen,
Die hy als nieuw weer op moet boenen
En als dit niet naar wensch geschiedt
Krygt hy dien dag zyn eten niet.
Doch deze straf komt zelden voor
Want meestal werkt hy yv'rig door
En levert wat de baas hem gaf
Steeds netjes en behoorlyk af.
Maar ach, nooit heeft hy recht plezier,
Het is een ongelukkig dier
Hy mag niet in den circus komen
En daarvan ligt hy steeds te droomen,
Dat is zyn liefste, grootste wensch
Zooals van menig kind en mensch,
Hy zou in 't zand dan willen spart'len
En met de wilde dieren dart'len,

Precies als in zyn prille jeugd,
Met smart denkt hy aan al die vreugd.
Och was hy weer in Afrika,
By pa en ma in Sahara.
Dat zyn voor hem de kwade dagen,
Dat hy niet anders doet dan klagen,
En roepen: ach! mama! mama!
Was ik nog maar in Afrika.
Kon ik maar in een palmboom klimmen
Hi! hi! nu gaat Bobootje simmen.

Derde hoofdstuk. Bobo's verblyf by den ouden heer.

Het einde van dit droef bestaan
Breekt voor Bobo als spoedig aan.
Dien middag, naam'lyk, wordt gebeld,
Carré komt haastig aangesneld,
Hy zag door 't raam een ryk meneer
En opent zelf de deur; de heer
Buigt diep en zegt reeds op de stoep:
‘Ik ben ontdekker van beroep,
Geen stukje land op heel de aard
Blyft voor myn scherpziend oog gespaard,
Al moest ik 't ook uit alle hoeken

En gaten van de wereld zoeken.
Vooral op d'Afrikaansche stranden
Zag men my menig keertje landen,
Geen werelddeel, waar men ook ziet,
Dat zooveel te ontdekken biedt!
Myn kamer heb ik laten vullen

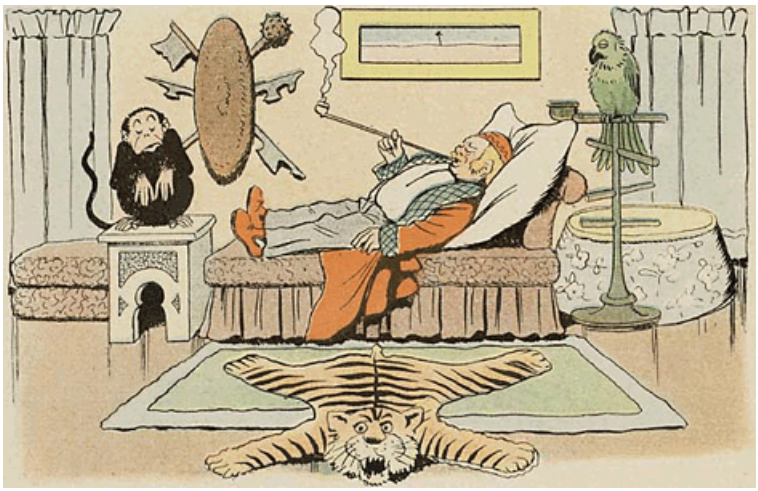

Met echte Afrikaansche spullen,
Tapyten - tygers, wat niet al,
En schilderyen zonder tal.
Er hangt by voorbeeld in het klein
Het schoonste punt uit de woestyn,
En verder bylen, speer en schild,
Waar menig leeuw voor heeft gerild...!'
Carré stuit eindelyk met moed

En groot beleid deez' woordenvloed.
En leidt den vreemdeling naar binnen
Om daar de zaken te beginnen.
‘Myn kamer,’ gaat de vreemd'ling voort,
‘Kent iedereen, 't is ongehoord!
Kunstkenners komen voor en na
En noemen haar Klein-Afrika!
Maar - nu ontbreekt me nog een aap,
Ik kocht zoo'n diertje aan de Kaap,
Maar dat is onlangs overleden

En daarom zoek ik nu een tweede!
Ik hoorde spreken van Bobo,
Dat schrandre dier en dacht toen zoo,
Dat zou wat van myn gading zyn -

Zoo'n aapje in myn zandwoestyn!
Wat prys verlangt ge voor het dier?
Ge krygt de hoogste met plezier.’
- Ze komen samen overeen,
Bobo gaat met den vreemd'ling heen
En vormt met Béo en Mimi
Bepaald een pronk-menagerie.

Pas aangekomen, maakt hy gauw
Eens kennis met de huisjuffrouw;
Die kykt hem lang niet vriend'lyk aan
En denkt: ‘Myn rust is weer gedaan,
Ik moet, dat spreekt, er steeds op letten,
Den boel uit zyn bereik te zetten!
O, ja! er staat nu al een uur
Een podding op het keukenvuur,
Die is wel gaar en 'k zal haar even
Een plaatsje in den kelder geven.
'k Vertrouw die Afrikaanders niet!’
Ze komt de keuken in en ziet
Bobo zyn staart, zoo vlug hy kan,
Eens duchtig roeren in de pan.
Als hy de juffrouw ziet verschynen,
Vindt hy 't maar raadzaam te verdwynen;
Hij pakt zich weg in vluggen draf
En likt zyn staart nog verder af.
De juffrouw scheldt als een dragonder
Doch Bootje blyft vry kalm daaronder;
Toch denkt hy later op den morgen,
Ik mag in elk geval wel zorgen,

Niet daad'lyk vyanden te maken,
Dat zyn geen aangename zaken,
En peinst of hy niets kan verzinnen,
Om 't hart der huisjuffrouw te winnen,
Hy ziet al gauw een lampeglas,
Dat ééns misschien wel helder was,
Doch nu zoo zwart ziet als een neger,
Bobo gebruikt zyn staart als veger
En na een paar minuten al,

Blinkt 't lampeglas als echt kristal.
De juffrouw hierdoor aangedaan,

Neemt hem weer in genade aan.
Nu kykt Bobo eens verder rond,
Pakt een pistool en richt den mond
Op Béo, d'ouden papegaai,
Die maakt een vreeselyk lawaai

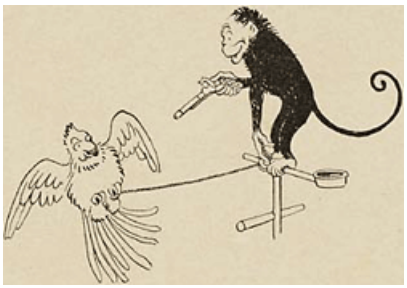

En vliegt maar in een cirkel voort,
Van angst, dat hy daar wordt vermoord,
De aap zit kalmpjes op zyn plaats
En zegt: ‘Nou, nou, heb niet zoo'n praats,
Het ergste komt pas - een, twee - drie,
Daar ga je, samen met Mimi!
Doch - 't eind laat heel wat anders zien,

De kogel treft een soepterrien’
En boort onmiddellyk een gat,
Zoodat de soep naar buiten spat.
Poes wordt van kwaadheid byna dol,
Haar hoofd raakt heelemaal op hol,
Ze blaast en zet een hoogen rug
En sist - ‘dat geef ik je terug!’
Ze sluit met Béo een verbond
Op wraak te zinnen, nu terstond,
't Is ook te erg om juist een kat
Te plagen met zoo'n stroomend bad.
Want ieder weet toch, jong en oud,
Dat daar geen enkle kat van houdt.

Vierde hoofdstuk. Bobo doet menschenkennis op.

Naast onzen Afrikaanschen vrind,
Woonde een dame met haar kind;
En op zyn jaardag kreeg het ventje
Van een der ooms een mooi presentje,
En wel een echte poppenkast,
Waar hy al lang op had gevlast.
Ook moeder vond 't geschenk niet kwaad,
Want - hield men haar eens aan den praat-
Dan was het kind wat afgeleid
En had zyn eigen bezigheid
En stond niet alles at te hooren

Want kleine potjes - groote ooren!
Eens, dat ze aan het vegen gaat,
Nog juist vóór 't koffieuurtje slaat,
Komt onverwachts de kamer in
Haar allerbeste hartsvriendin;
Die zegt - ‘nee, veeg gerust maar voort,
Maar 'k heb weer prachtig nieuws gehoord!
En 't is aan jou nogal besteed,
Omdat je graag van alles weet;
Maar zeg 't vooral niet verder voort,
'k Heb 't juist als diep geheim gehoord!’

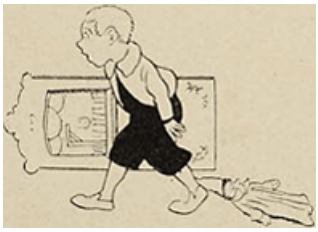

‘Wel,’ zegt de ander, ‘dat is goed,
Geef me je mantel en je hoed
En zet je eens gezellig neer,
Toe, drink hier koffie voor een keer!’
't Gebabbel gaat nu aan den gang,
Het duurt het zoontje wel wat lang;
Al kan hy met zyn poppen spelen,
Toch gaat 't gepraat hem flink vervelen,

Juist kykt zyn moeder naar hem om
En zegt: ga jy je gang maar, kom,
Pak jy je poppen by elkaar
En neem de kast mee, al te gaar
Je zit je hier maar te vervelen
Ga jy maar by Cornelis spelen.
Het ventje haast zich naar de straat
En vindt daar gauw een kameraad
Hy liet de deur een kiertje open,
Juist komt Bobo daar aangeslopen
Die denkt: ik ga maar eens probeeren
Den weg hier overal te leeren
Om dan meteen met goed fatsoen
Wat menschenkennis op te doen.
Om niet te worden opgelet
Sluipt hy stil onder het servet.
De dames zitten druk te babbelen
Terwyl ze zoete koekjes knabbelen
Ze merken niet den zwarten aap
En poes Mimi is vast in slaap

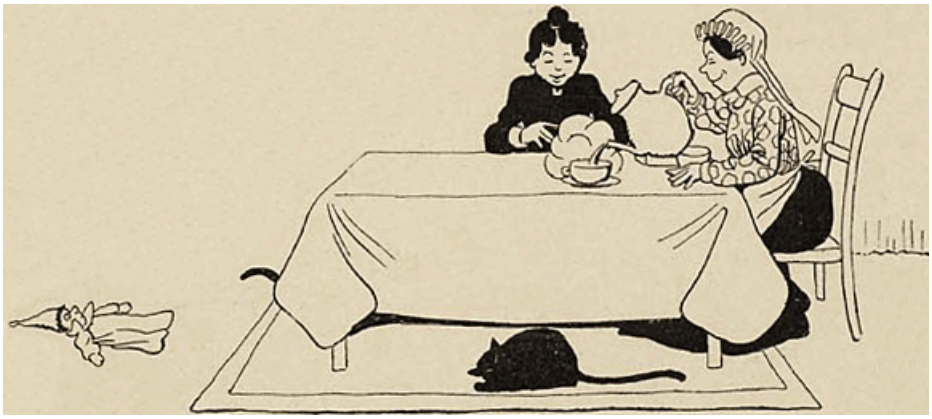

't Begint Bobo gauw te vervelen
Hy wil wat met de pop gaan spelen
Die zoontjelief hier achterliet
En zonder dat de juffrouw 't ziet
Trekt hy de pop snel naar zich toe
En speelt met haar stil kiekeboe.
Hy denkt weer aan zyn kleine zusjes
Wat was 't in Afrika toch knusjes.

Hy streelt en aait het kleine ding
En sust het als een zuigeling,
Zoo aardig zit hy daar te spelen
Maar 't stil zyn gaat hem nu vervelen.
Hy voelt opeens een bittere smart
En drukt het popje aan zyn hart;
Hy denkt te veel aan Pa en Ma
Aan zusjes, broers in Afrika.
‘Oef,’ denkt hy ‘'t is hier vrees'lyk duf,
't Is hier benauwd, ik word hier suf,
Ik heb hier lang genoeg gelegen
Ik moet my nu eens wat bewegen.’
De koffie is juist ingeschonken
De dames, zwygend, zyn verzonken
In 't stil genot by 't geurig kopje,
Daar springt opeens het dwaze popje
En plaatst zich midden op den disch
Alsof 't een levend schepsel is.

Aai! huu! wel mensch wat akelig dier!
O help! het leeft! ik blyf niet hier!
En juffrouw Ko en juffrouw Mien,
Ze vluchten zonder goed te zien.

Maar Bootje springt vlug op de tafel
Hy grypt de trommel, eet een wafel
En gooit de koffiekan pardoes
Met warme koffie op de poes.
Dat arme dier zit met haar kop
Diep in de kan en 't warme sop
Loopt langs haar kop en langs haar staart.
Maar vriend Bobo kykt heel bedaard,
En snoept vlug uit den suikerpot;
Poes, driftig stoot de kan kapot
En vlucht heel angstig mi-miauw
En zoekt vergeefs naar haar juffrouw;
Die is de straat op, erg verschrikt,
Ze had zich eerst van angst verslikt
Haar hartsvriendin is lang verdwenen,
Zit in een diepe kast te weenen.
Och, hadden zy eerst goed gekeken
Dan was het haar wel gauw gebleken
Dat op de staart van aap Bobo
Onschuldig zat de pop Pierrot
't Is laf zoo vrees' lyk bang te zyn

Het geelt onnoodig angst en pyn.
De aap drinkt koffie, hy heeft schik,
Zyn tong gaat haastig, lik, lik, lik,
De wafels zyn schoon opgegeten,
En nu er niets meer is te eten
Gaat hy de kamer uit, wel ja,
Hy geeft geen zier om al de schâ
Die hy hier nu heeft aangericht;
Hy grynst, trekt een geleerd gezicht,
Knipt met zyn oogjes en trekt rimpels
Zyn staart wuift als de mooiste wimpels
En als de juffrouw komt terug
Is hy verdwenen stil en vlug.

Vyfde hoofdstuk. Bobo als koorddanser

Nu hy by ieder in de buurt
Zoo beurt om beurt heeft rondgegluurd,
Wil hy zyn kennis steeds verryken
En verderop ook graag eens kyken.
Manieren hoeft hy niet te leeren,
Hy neemt als alle groote heeren
Een hoogen hoed, een zwart tenue
En voorts een mooie paraplu.

BOBO ALS KOORDDANSER

Een straathond blaft hem nydig aan,
Bobo lacht goedig onder 't gaan.
Hy zegt: ‘ik ben een groot mynheer
En zie minachtend op je neer
Je moest eens weten, kleine man
Wat of Bobo voor kunsten kan!’
Van alle daken in de buurt
Zoekt hy het hoogste uit en gluurt
Of niemand kykt - dan sluipt hy binnen
En gaat met spoed zyn plan beginnen.
Hy ziet geen mensch in heel het huis
En sluipt onhoorbaar als een muis
Naar boven, waar hy ongemerkt
Zich door het zoldervenster werkt

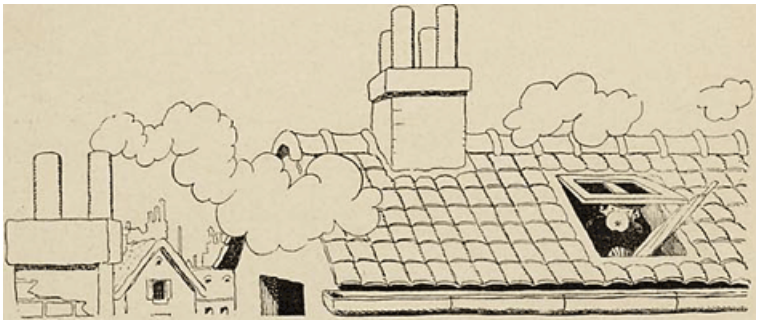

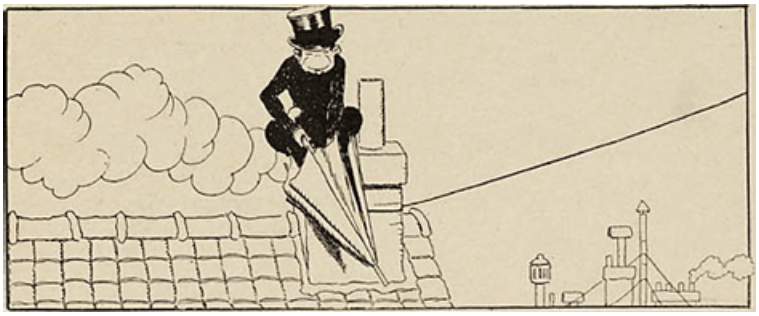

Hy drukt zyn hoed vast op zyn kop
En steekt zyn paraplutje op;
Dat doet, als hy zyn kunst verricht,
Weer dienst voor 't goede evenwicht.
En juist als vroeger op de slang,
Danst hy hier koord een poosje lang.

Een schoorsteen, die door yzerdraad
Aan 't huis daarnaast verbonden staat,
Is prachtig voor dit doel geschikt
En door Bobootje uitgepikt.

Hy gilt van boven, ‘goede menschen,
Wat kun je nu nog mooiers wenschen
Dan deze toeren van Bobo,
Kyk - een, twee drie-ik doe maar zóó
En altyd kom ik goed terecht
Ik dans toch wezenlyk niet slecht!’
Wel duizend menschen stroomen samen
De meiden hangen uit de ramen,
't Gaat als een loopend vuurtje voort:
Daar danst een aapje op het koord!
Doch - plots'ling een vervaarlyk leven

Dat iedereen van angst doet beven.
De schoorsteen kantelt naar benêe
En sleept den kunst'naar met zich mee,
Bobo houdt in dit groot gevaar
Zyn apenzinnen by elkaar.
En denkt: *ik* dood! Hoe heb ik 't nu!
My blyft myn trouwe paraplu -!
Die dient voor regen en voor zon,
Voor evenwicht en luchtballon.
Ik houd hem doodeenvoudig op,
Dat wordt een kostelyke mop!
Hy ziet op daken, menschen, boomen
De stukken schoorsteen nederkomen,
Bobo zakt verder, zonder beven
Hy redt met kloek beleid zyn leven.
Met één der pooten in zyn zy,

Zweeft hy bevallig naderbij;
Doch - daar hy steeds zoo hemelsch kykt,
Ziet hy den put niet, die op straat,
Nu hy den vasten grond bereikt,
Juist waar hy neerkomt, openstaat

En net als in een groote doos,
Verdwynt Bobo hier voor een poos.
Nu zit de ydeltuit gevangen,
Gelukkig blyft hy nog wat hangen,
De paraplu ligt uitgespreid
En houdt hem tegen, maar o spyt!

Het regenscherm zakt langzaamg neer
En biedt op 't laatst geen weerstand meer...

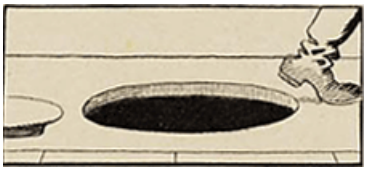

Het eind is een verwoed gespat,
Bobo neemt in 't riool een bad. -

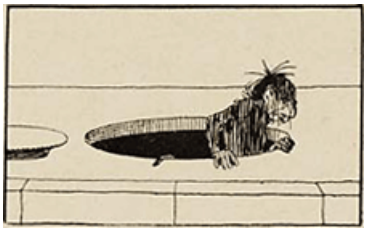

Zoo volgt de straf toch steeds het kwaad,
Dat leert een ieder vroeg of laat.

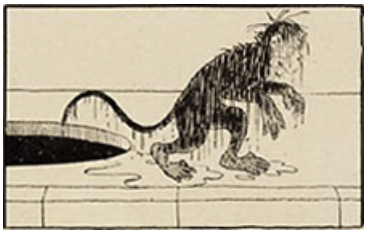

Thuis heeft men al zoo iets vernomen.
En 't volk de straten af zien stroomen
De baas staat by de open deur -
Bobo treedt binnen - “Wat een geur...”
Roept dadelyk de huisjuffrouw,
“Toe scheer je weg - of ik val flauw.”
Verschrokken door dit dreigement,
Dat hy nu al sinds jaren kent,
Sleurt fluks de baas het druipend beest
Dat zoo ondeugend is geweest,
Mee langs het scherm de kamer uit,
Die dadelyk de juffrouw sluit.
De flauwte wordt dus nog voorkomen
En 't vuile water weggenomen,
Ze doet dit als een dure plicht,
Maar houdt haar neus nog stevig dicht.
Bobo wordt in de schuur gebracht,
En neergeworpen - vry onzacht.
De baas berispt hem om zyn schande
En neemt hem duchtig onder handen,
Hy zegt: ‘Ik zal je mores leeren,
Als jy dat nog eens gaat probeeren,
Je maakt nog dat ik je ontsla
Uit 't veel geroemd Klein-Afrika.
Nu zal ik voor een bad gaan zorgen,
Dan ben je weer fatsoenlyk, morgen.

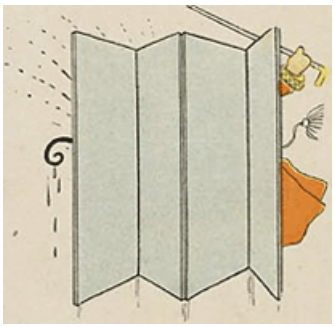

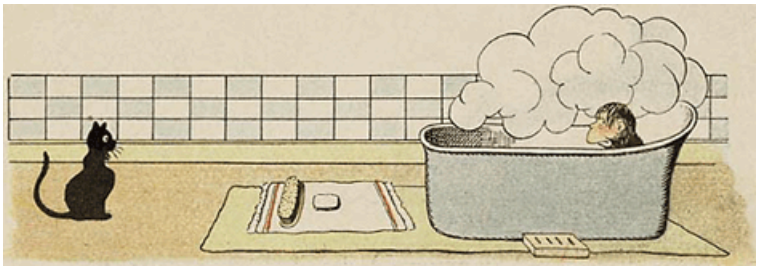

Als hy met baden gaat beginnen,
Komt buigend poes Mimi naar binnen,
Die grinnikt: Ach, myn liefste schat-
Nou ben je immers dubbel nat!
Pas op, je niet te laten zinken,
Want- stel je voor- Bobo verdrinken!!
Dan had Mimi zoón bar verdriet
Dat zy zich ook verdrinken liet!'

Zesde hoofdstuk. Noodlottige ontkurking van een champagneflesch

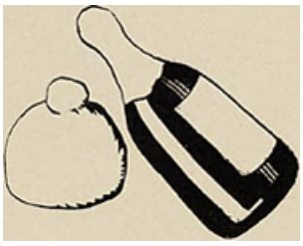

Een flesch champagne en een taart
Is menigeen de moeite waard.
Ook apen denken zooals wy
En vinden dat een lekkerny.
Het bakkerszoontje, op een morgen,
Moet in de buurt een taart bezorgen,
Bobo ziet hem daar lezend gaan,
En denkt: die taart schaf ik my aan.
Het ventje van de poppenkast,
Door oom weer met een boog verrast,

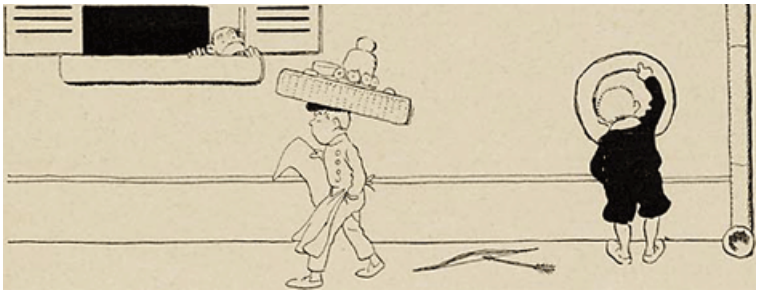

Legt dien juist neer om een figuur
Te teekenen op gindschen muur.
Bobo springt neer in vlugge vaart
En mikt behendig op de taart.
Die wordt geraakt en vliegt met stoom
Met pyl en al- floep in den boom!

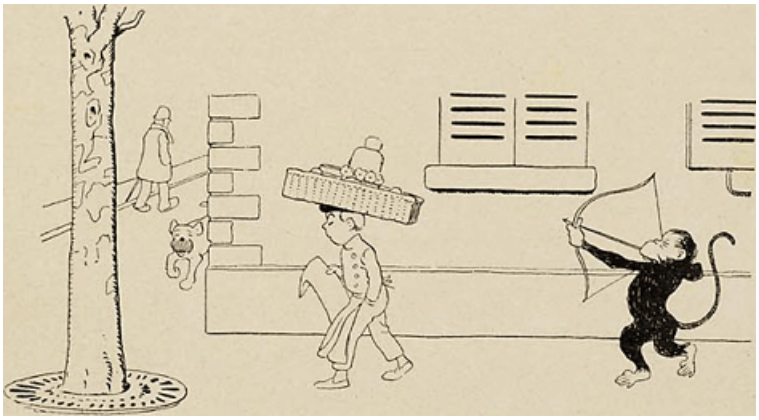

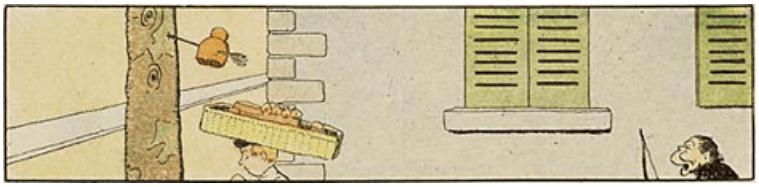

Bobo springt haastig toe en stort
Zich op het smaak'lyk uithangbord
Hy grynst den bakkersjongen na
En denkt- nee, zelfs in Afrika

Krygt men op straat, wanneer men schiet
Zulk versch gebakken goedje niet.
Hy laat met gulzig groote happen
De taart zyn mondje binnenstappen,
En treft het, dat die mond daarvan
Zooveel gelyk bevatten kan.
Zyn daad wordt anders licht bekend.
Er liep daar dikwyls een agent-
Die kon de slimste dieven foppen
En in een donkeren kelder stoppen.
Nu gaat hy ongedeerd terug
Naar huis toe en marcheert daar vlug
Den kelder in, waar massa's wyn
Van allerhande merken zyn.
Want door de zoute taartenkorst
Kreeg hy een vreeselyken dorst,
Hy zoekt nu wat hem 't meest bekoort.
Er is zoowat van alle soort-
Uit Frankryk, Portugal en Spanje
En verder heerlyke champagne.
Daarvan neemt hy maar gauw een flesch
En haalt een pas geslepen mes,

Hy pakt de flesch en weet heel goed
Hoe men zoo'n ding wel open doet.
Doch-vóór hy't touwje snyden kan,
Verzint hy plots een duivelsch plan.
Hy weet dat by de overburen,
Waar hy dien zeek'ren dag kwam gluren
Om menschenkennis op te doen
Iets heel byzonders is te doen;
Hy heeft er trommels in zien dragen
En postpakketjes uit een wagen;
En oom kwam met den ochtendtrein,

Om ook by't huislyk feest te zyn.
Voorts zag hy Kootje binnen gaan
Ook al met pakjes zwaar belâan-
De huisjuffrouw zei; ‘Nou gewis
Dat daar de juffrouw jarig is.’-
Gedachtig nu aan al die dingen,
Komt Bootje vlug de trap afspringen.
Hy weet waar't zoontje juist dien morgen
Zyn poppenkast heeft opgeborgen
En dat de menschen groot en klein
Reeds dapper aan het smullen zyn.
Voorzichtig sluipt hy dus naar binnen
En gaat zyn guitenstreek beginnen.
Halfweg de gang zet hy zyn flesch
En zwaait moordlustig met zyn mes
Nu komt een raampje op die plek
Toevallig uit in 't eetvertrek,
Bobo zet gauw de flesch daarvoor;
En snydt de touwtjes haastig door;
Nu plaatst hy op de kurk de pop-
Reeds borrelt de champagne op.
“Kom,” zegt Bobo’ myn lieve jongen,

Nu maar eens flink omhoog gesprongen,
De pop kykt hem onnoozel aan
En schynt nog niet te willen gaan.
Daarbinnen is men druk aan't eten
En schynt het praten te vergeten,
Doch eind'lyk na het eerst gerecht,

Als oom de vork heeft neergelegd,
Zegt hy: Myn allerliefste Toontje,'
(Zoo heette namelyk het zoontje)
Hoe is het met je poppenkast,
Heeft oom je daar niet mee verrast!
Ik gaf *myn* kind een mooi geweer,
Daar loopt hy steeds mee heen en weer,
Heel deftig als een echt soldaat,
Die met den troep marcheeren gaat.'
Hè ja, zegt juffrouw Mientje snel,
Hoe maakt die kleine schat het wel?
'k Wou dat hy in ons midden zat..'
Pang! daar verschynt een kleine schat
En zet zich in hun midden neer,
Juist zooals op dien eersten keer.
De helden liggen alle vier
Met woest getrappel en getier,
Te samen onder't tafellaken
Een vreeselyk kabaal te maken.
Ook hond en kat verdwynen daar
En maken schandelyk misbaar.
Het is zoo'n oorverdoovend leven,
Dat't heele huis ervan gaat beven
En dat de vensterruiten trillen,
En kleine kinderen buiten gillen;
De mooie pop, je ziet't misschien
Ligt midden in de soepterrien.

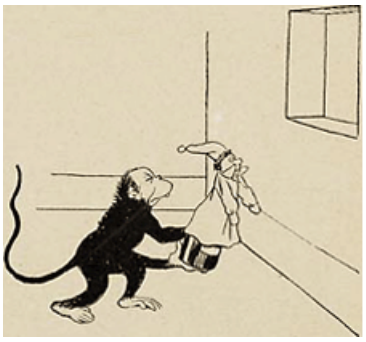

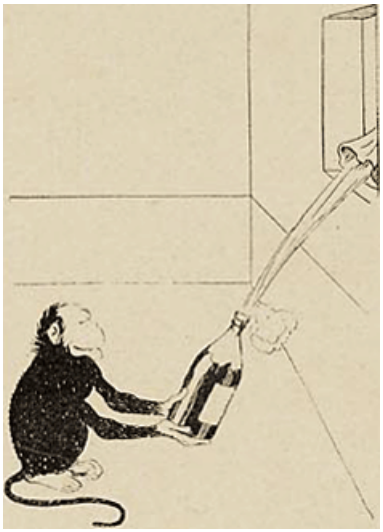

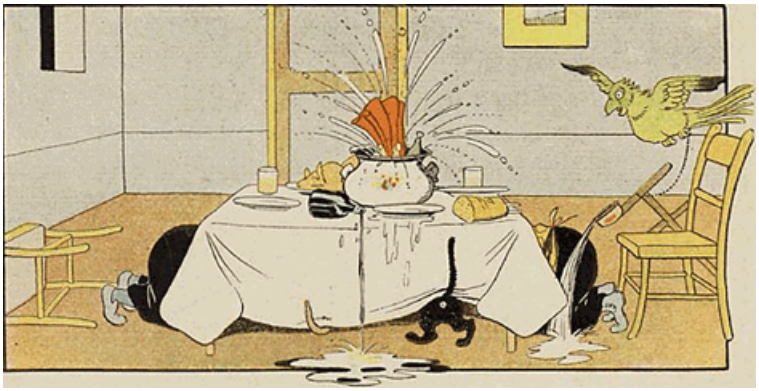

Zyn beentjes steken juist omhoog
En blyven dus gelukkig droog,
Maar ach, zyn mooie roode rokje!
Zyn krullebol en linker sokje,
Dat door den val is uitgeschopt!
Die moeten in de wasch gestopt!
Als hy in't laatst wordt opgevischt
Zyn al zyn kleuren uitgewischt
En is zyn schoonheid naar de maan
En't met zyn poppenroem gedaan.

Zevende hoofdstuk. Bobo bluscht een brand

Na dit verschr ik'lyk ongeval
Dat zy niet licht vergeten zal,
Roept moe der 's morgens vroeg haar zoon,
En zegt: ‘Je laat die grappen, Toon!
Moet jy je moeder altyd plagen
En haar misschien den dood aanjagen!
Het is nu al de tweede keer
Dat ik je daarop attrapeer,
En als het nog eens voorkomt, later
Gooi ik je speelgoed in het water.
En wat de jongen nu al zegt,
Hem wordt het zwygen opgelegd.

Ik weet wel wie het is, denkt Toontje,
Nu - boontje komt toch om zyn loontje.

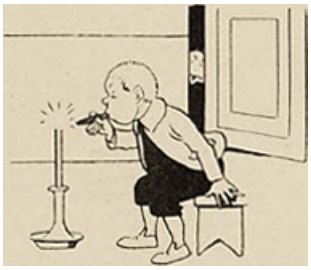

Als hy Bobo voorby ziet gaan,
Steekt vlug hy een sigaartje aan

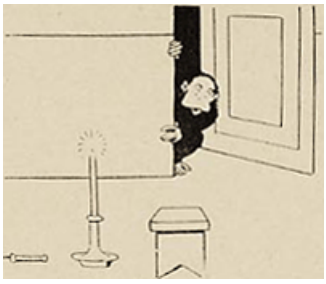

En denkt - als al die slimme knapen
Zal hy my ook wel na gaan apen;
Hy legt in plaats van een sigaar

Een stukje vuurwerk voor hem klaar,
En gaat weer weg, de deur blyft open

Bobo komt daad'lyk aangeslopen.
En net als Toontje heeft gedaan,

Steekt 't arme dier het stokje aan.
Hy hoort een knetterend geluid
En denkt nu komt de rook eruit,
Dat hoort zoo by een goed sigaar,
Maar deze maakt wel veel misbaar,
Weer houdt hy 't stokje in het licht
En ziet een prachtig vuurgezicht.
De vonkjes spatten lustig op -
“Kom”, zegt Bobo,’ genoeg nu, stop!
Foei wat een vieze smaak, ik dank je!
Pang - en hy tuimelt van zyn bankje
Het puntje van zyn staart o jé!
Komt juist nog in de vlam, o wee!
Hy gilt alsof hy wordt vermoord
En niemand die zyn roepen hoort,
Ja ja Bobo, daar ga je nou,
Je voelt misschien wel wat berouw!
Maar waarom alles weg te kapen
En and'ren na te willen apen,
Die stok behoorde toch aan Toontje,
Nu, Boontje kwam wèl om zyn loontje!
Bobo schreeuwt steeds nog moord en brand,
Nu treft een vonkje ook zyn hand
En 't vuurwerk knettert steeds nog luid
Dus is 't gevaar hier nog niet uit.

Pang - boem! een nieuwe lading weer,
Bobo valt nu voor dood terneer,
Hy denkt nog steeds aan Afrika,
Aan 't huisje in de Sahara;
Moet dit myn droevig einde zyn -
Zoo peinst hy, - ach, wat helsche pyn!
Myn neus staat heelemaal in brand
En dan myn staart nog en myn hand!

Hy ligt daar op den grond te tollen
En laat maar verder met zich sollen,
Het leven is hem niets meer waard
Zoo - met die halfverbrande staart -

Bobo is wel de ergste fat,
Die rondloopt in de heele stad
En spreidt zyn uiterlyke schoon
Graag overal met trots ten toon,
Daarom is 't duid'lyk te verstaan,
Dat 't hem wel erg aan 't hart moet gaan,

Zyn schoonheid zoo te zien verdwynen,
Gepaard met duldelooze pynen,
Pang, Boem - een vreeselyke knal,
Die wel de laatste wezen zal;
Het vuurwerk dooft nu langzaam uit,
Maar - weg vliegt onze ydeltuit.

In rook gehuld blyft nog het bankje,
Het stokje en een viezig stankje.
De kaars ligt brandend op haar zy,

Toon's moeder fladdert naderby.

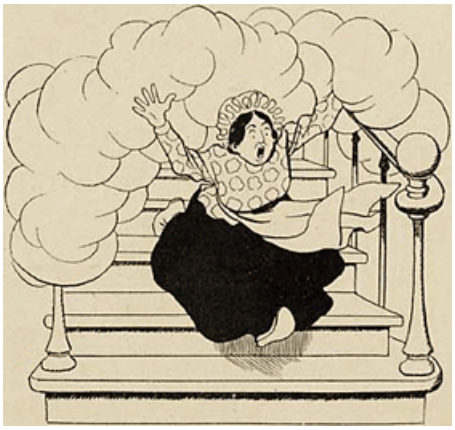

De vlam der kaars grypt het gordyn
En vindt nu ook het raamkozyn,
Van alle kanten stroomt men uit
En ook de brandklok wordt geluid;
De menschen vliegen aan en gillen
Alsof ze allen helpen willen,
Maar als men voor den vuurgloed staat,
Geeft elk alleen maar goeden raad
Nu - dat is heel wat waard, gewis,
Want ieder weet doe duur die is.
De heele stad is eensgezin -
‘Brand, brand,’ roept zelfs het kleinste kind.

Daar gilt een juffrouw uit den kring
Hierboven ligt een zuigeling
De derde trap aan deze kant
De deur juist aan de linkerhand,
Ach 't arme kind, zoo vroolyk pas
Is nu misschien een hoopje asch.
Wie uwer redt dit kostbaar leven,
Zal 'k dadelyk een goudtienje genven;
En is dit niet genoeg betaald,
Dan later nog maar meer gehaald!
Ik woon hierboven, nummer zes,
Ge weet nu allen myn adres.

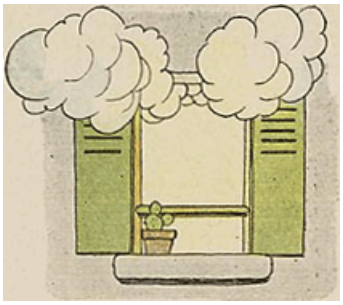

Bobo komt juist daar aangestapt,
Hy is alweer wat opgeknapt
En na een lekker maaltje eten
Zyn al zyn kwalen haast vergeten.
Hy springt weer vroolyk voort, hop, hop
Doch - d'arme, kleine apekop
Toont groot berouw, wanneer hy merkt
Wàt zyn gedrag heeft uitgewerkt.
Dat komt nu door dien dollen wensch
Om net te rooken als een mensch
Wees nuttig in je eigen kring
En zoek niet naar een gouden ring,
Want - wat je al voor menschelyks doet,
Je blyft een aapje, kort en goed -
Nu hoort men weder plotseling

Het gillen van den zuigeling;
Bobo krygt vrees'lyk medelyden,
Hy zag het kindje wel eens ryden
Voorby 't beroemd Klein-Afrika
En keek het vol bewond'ring na -
Het was zoo'n aardig levend popje
Met een gezellig krullekopje -
Neen, 't mag in geen geval verbrand!
Hy holt naar voor en by de hand,
Werkt hy zich langs een pyp naar boven
En werpt zich moedig in den oven.
Nog is het klein menschenleven
Gelukkig ongedeerd gebleven
En pakt Bobo, zoo gauw hy kan,
Het haastig uit de heete pan.
Hy wikkelt om het kind zyn staart
Dan is 't het veiligste bewaard.
Hy kan zyn armen nu gebruiken
Om neer te glyden langs de luiken.

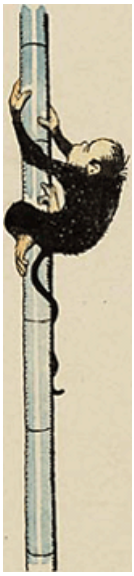

Beneden was het even stil,
Maar nu begint weer 't woest gegil,
Er worden menschen weggedragen,
Die roerloos op de steenen lagen
Van schrik dat Bootje plotseling
Uit 't raam klom zonder zuigeling.
Die laat zich hierdoor niet verschrikken
Klimt langs den ladder zonder kikken
En legt met ongekend plezier
En met een meesterlyken zwier
Het kind in moeders armen neer
En deed het kind volstrekt geen zeer.

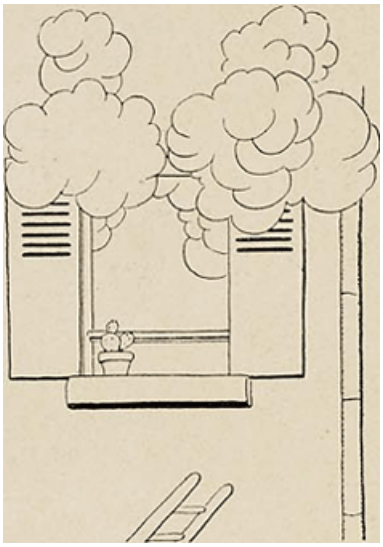

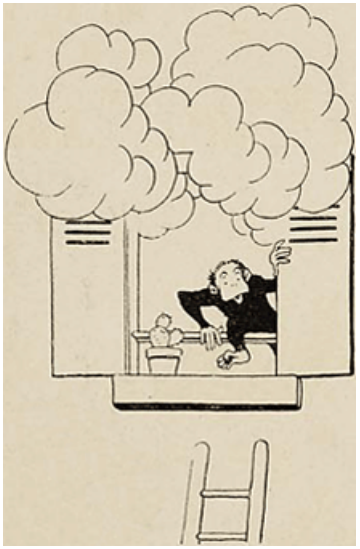

De moeder gaat den zuigling sussen,
De mannen houden op met blusschen,
De brand en alles is vergeten
En overal weerklinken kreten
By 't zien van zulk een wonderdaad
En zoo maar op de open straat!
De moeder staat daar diep bewogen
En volgt Bobo steeds met de oogen,
Haar hand daalt in haar rokzak neer

En zoekt het tientje, ‘Later meer,’
Zoo zegt ze tot het eed'le dier,
Maar Bootje weigert en spreekt fier:
‘Behoud uw geld, o, schoone vrouw,
Ik deed deez weldaad uit berouw;

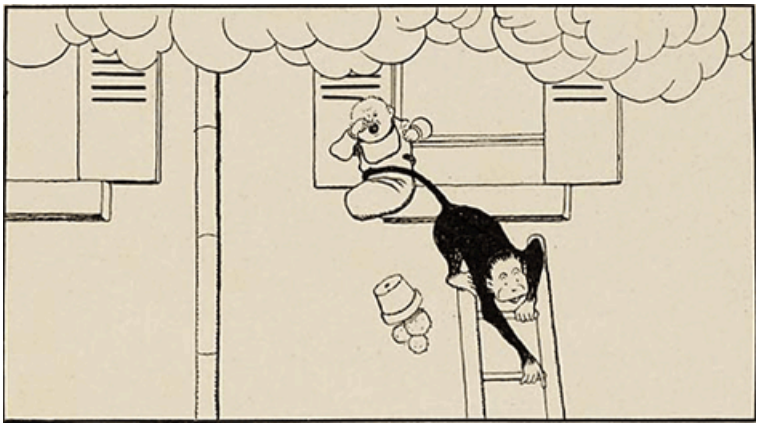

Maar nu is 't dan ook uit met klagen
En kan 'k weer eens een grapje wagen,
Atjuus - het ga je allen goed -

En als 'k soms weer eens helpen moet,
Dan geef ik net als nommer zes,
Hierby myn allerlaatst adres;
Bobootje uit de Sahara,
Nu wonend in Klein-Afrika. -
Bobo is plotseling beroemd,
Zyn naam wordt overal genoemd,
Men ziet in winkels en in kramen
Een massa kiekjes voor de ramen,
Bobo, wel in een vyftien standen,
Eén, met den zuigeling in de handen!
Maar om dit alles geeft ons diertje
Nu eenmaal hoegenaamd geen ziertje,
En van de feiten, die wy weten,
Heeft hy slechts één ding nooit vergeten -
En wel: de brandweercommandant
Gaf hem een hartelyke hand!
Dat had voor Bootje veel meer waarde
Dan alle tientjes hier op aarde.

Bobo als redder
BOBO VALT EEN GROOTE EER TE BEURT

Achtste hoofdstuk. Treurig einde van een naaperij

Nu was vriend Toon niets in zyn schik,
- Dat spreekt vanzelf wel - dat de strik,
Dien hy voor bootje had gespanen
Tot eind had, dat de brandweermannen
En 't volk-kortom de heele stad -
Bobo met eer beladen had.
En daarom zit hy te verzinnen
Wat nieuws hy nu weer kan beginnen,
Hy denkt en peinst en na een tydje
Weet hy alweer een aardigheidje.
Zyn vingers gaan al aan het jeuken,

Hy pakt een mesje uit de keuken
En zonder zich nog te bezinnen
Rent hy een slagerswinkel binnen.

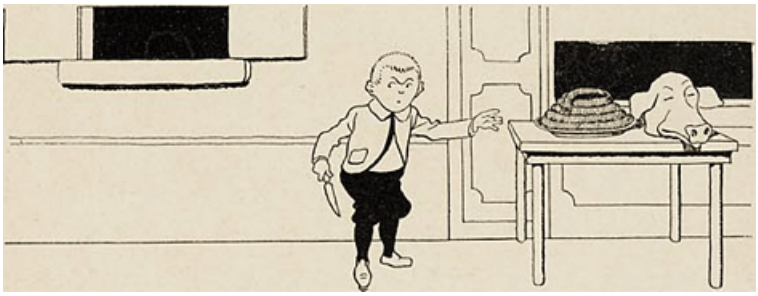

Hy denkt - daarnaast, dat dom gezicht
Heeft toch zyn oogen stevig dicht
En ziet me niet, dus - vlug gesneden,
Men moet zyn tyd met nut besteden!

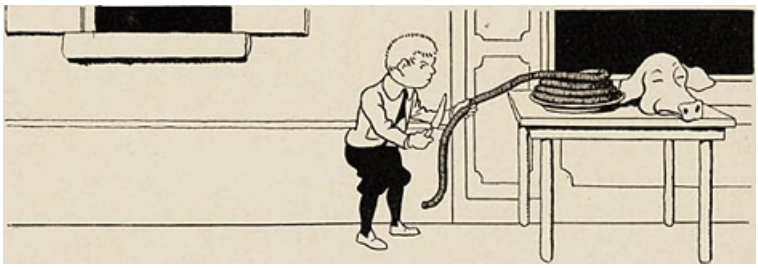

En zonder eenig zelfverwyt
Snydt hy de rookworst door en glydt
Onhoorbaar als de kleinste muis
Den winkel uit en weer naar huis.

Daar bindt hy spoedig aan zyn jasje
De worst en laat het vette kwastje
heel zwierig glyden langs den grond,

Zoo loopt hy dan een poosje rond
En 't duurt niet lang of uit een deur
Verschynt een heerschap, zwart van kleur,
Die kykt en kykt al wat hy kan
Maar snapt natuurlyk niets ervan.
Een poos daarna ziet Toontje pas
Eens om, alsof het toeval was
En zegt al wandelend, heel leep:

‘'t Is lastig, hé, zoo 'n lange sleep!
Oom moet my maar weer eens bedenken
En my een sleepedrager schenken!’

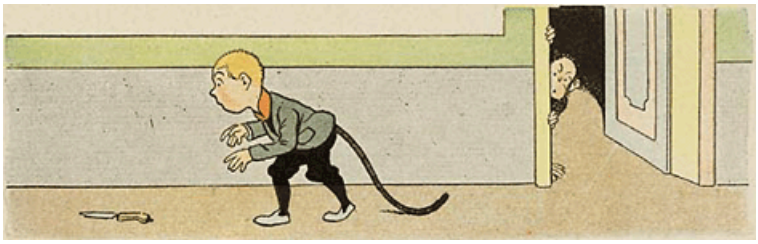

‘Nou, dag Bobo, ik groet je zeer,
Kom maar eens spoedig, spoedig weer!
Myn moeder ziet je ook zoo graag,
Dat zei ze tegen me, vandaag!’
Toon weet heel goed dat d'aap niet gaat
En ginds nog om het hoekje staat,
Maar dat is juist iets naar zyn zin,
Hy gaat de kamerdeur weer in
En haalt daar uit de huishoudkast
Een tweede hakmes maar alvast;
Ons Toontje weet maar al te goed
Hoe hy met Bootje hand'len moet,

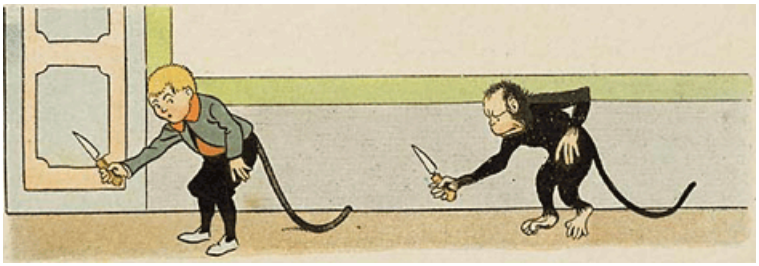

Want na zyn vorig ongeval
Bleef deze steeds nog even mal,
En aapt als eerst in Afrika,
Hier steeds nog mensch en dieren na.
Nu grypt vriend Toon het scherpe mes
En geeft Bobo zyn eerste les;
Nooit deed een leerling zoo getrouw
Wat hem zyn meester leeren wou.

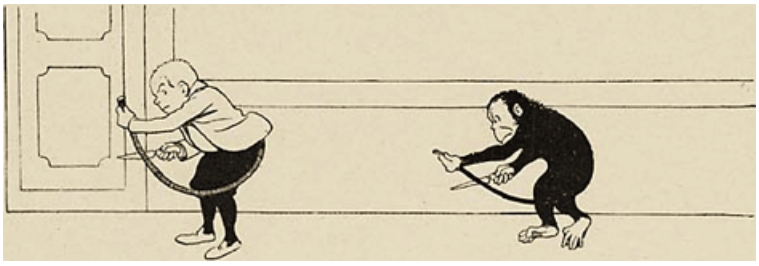

Als hier Bobo doet met zyn staart,
t' Is werklyk wel een kykje waard.
'Kom,' zegt nu Toon, zoo half terzy,
Als was er niemand anders by,
'Ik snyd er maar een stukje af,
Dat is terwyl een goede straf
En sleept ze niet zoo over straat
Als ik haar even hangen laat.'
Hy geeft ineens een flinke jaap
En kykt tersluiks eens naar den aap.
Die staat er lang niet vroolyk by

Na 't einde van de snyparty,
En nu zyn leerlust is bekoeld

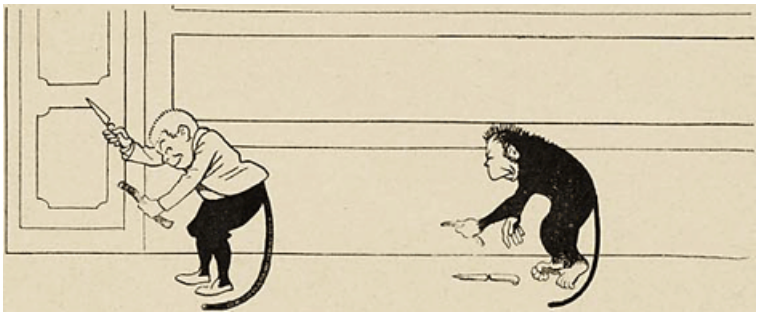

Brult hy van woede als hy voelt
Hoe, net als eerst by de sigaar,

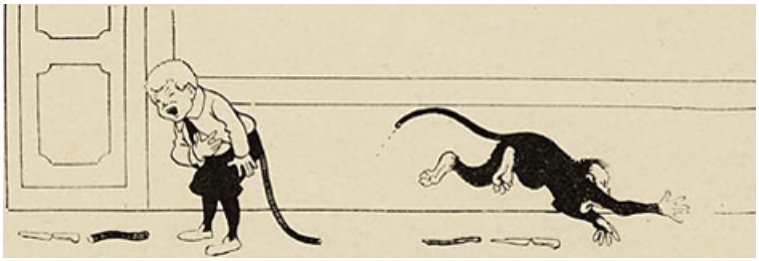

Hy weer gelokt werd in gevaar:
Zyn arme staartje gloeit en brandt

Hy heeft verschrikkelyk het land,
Het bloed loopt er met straaltjes uit
En Bootje gilt en jammert luid.
Zoodra hy thuis komt, loopt hy gauw
Naar 't kamertje der huisjuffrouw;
Die goede ziel is erg ontdaan
Als zy het arme dier ziet staan,
Zoo bloedend en met halve staart;
Ze haalt in vreeselyke vaart
Verbanddoos, water en een schaar
En zoekt wat watten by elkaar
En na het zuiv'ren van zyn wonden
Wordt 't staartje keurig net verbonden

Negende hoofdstuk. Arme Bobo

Eens dat Bobo te slapen ligt,
Kykt om de deur en valsch gezicht;
Het is een kerel uit de buurt,
Die dikwyls al heet rondgegluurd,
Of van die Afrikaansche zaken
Hy niet een weinig buit kans maken.
Hy duwt de deur wat verder open
En wil de kamer binnenloopen,
Maar daar het slot zoo vreeslyk kraakt,

Is Bootje in dien tyd ontwaakt,
Hy gaapt eens duchtig wat hy kan
En ziet al gauw daarop den man.
‘Wel drommel,’a denkt hy, ‘wat is dat -
'k Dacht dat de baas gesloten had!
Maar ja, 't is waar, dat soort van heeren
Is niet gemakkelyk te weren,

Al gaat het lastig in 't begin,
Toch komen zy er altyd in.’
Fluks heeft Bobo den man gefopt
En in een hoekje zich verstopt,
Daar ziet hy 't zaakje eerst eens aan
Doch denkt al gauw - wat nu gedaan!
De dief haalt sleutels uit zyn zak
En past die nu op zyn gemak;
Hy legt de andren op den grond
En kykt nog eens voorzichtig rond,
Terwyl hy luistert of daarboven
Geen venster open wordt geschoven -
Of stappen op 't portaal gehoord,

Doch niemand, die de stilte stoort,
Ze slapen allen veel te vast,
Dan dat het kraken van de kast
Het oor bereiken kon, helaas,
Van huisjuffrouw of meid of baas.
Voorzichtig richt Bobo zich op
En schudt zyn zwarten apekop
Hy denkt wat moet ik toch beginnen -
Kon 'k maar een middeltje verzinnen
Om iemand in het huis te wekken,
En toch de aandacht niet te trekken
Van dien gemeenen zwarten dief!
Ik heb myn meester veel te lief
Om hem misschien te zien vermoorden,
Want - als die kerel leven hoorde,

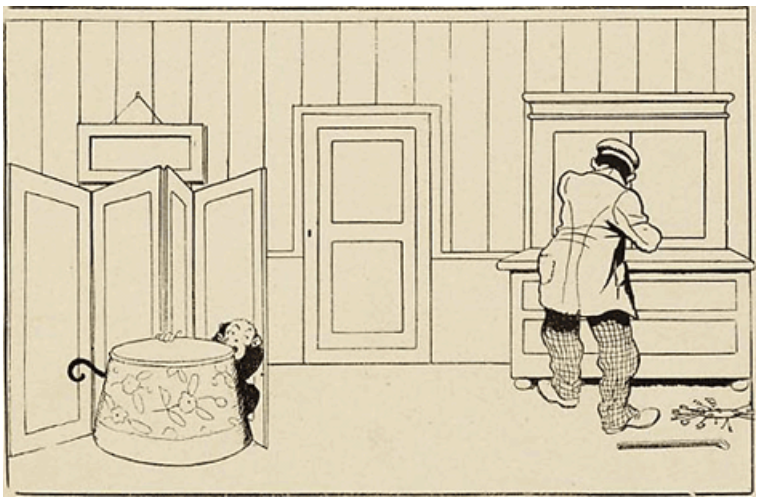

Dan zou hy zonder complimenten
Met al die yz'ren instrumenten

De menschen wel eens leelyk raken
En gauw zich uit de voeten maken.
Terwyl hy daar zoo over denkt
En aan den dief zyn aandacht schenkt,
Is 't dezen eindelyk gelukt
Het slot te breken en hy bukt
Om d'andre sleutels op te rapen
En dan wat zaakjes weg te kapen.
Hier maakt Bobo nu van gebruik,
Springt toe en pakt hem by zyn pruik,
Hy knypt den kerel zoo terdegen
Dat die zyn hoofd niet kan bewegen
En niet begrypt wat voor een klit
Toch bovenop zyn schouders zit.
Hy schudt en zwaait, maar wat hy doet,
Bobo blyft zitten, kort en goed
Hy schreeuwt en gilt en plaagt zyn vangst
En maakt die byna dol van angst.
Er is bepaald iets koddigs aan,
Dat spelletje eens na te gaan:
Een paard en ruiter in galop,
De ruiter op den paardenkop
En 't paard, al steigrend, met zyn buit
Het scherm langs en de kamer uit.

In dolle woede rent de man
Naar boven toe, zoo hard hy kan,
En by het zolderraam gekomen,
Heeft ylings by een sprong genomen
En komt hy na een kort gevecht
Met Bootje in de goot terecht.
Die is zyn hoofd kwyt door den val

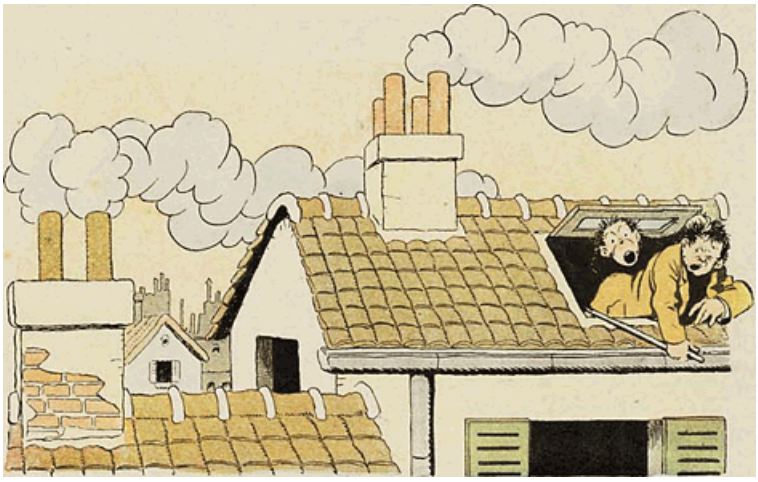

En rolt de goot langs als een bal!
Als nu de dief ten laatste ziet
Wie hem zoo vrees'lyk schrikken liet,
Is 't met zyn dolle angst gedaan
En valt hy zyn belager aan,
Hy kruipt naar voren, pakt hem gauw
En slaat hem byna bont en blauw.

Bobo wordt eindlyk duchtig bang,
Het grapje duurt dan ook te lang
En niemand, die het voorval weet
En Hem kan helpen in zyn leed.
Zelfs 't kamertje der huisjuffrouw
Wordt niet ontsloten, doch al gauw
Hoort hy dat 't venster van zyn baas
Geopend wordt met veel geraas.
‘Help!’ schreeuwt Bobo nu keer op keer,
De dief schudt hem maar heen en weer
En eindlyk gooit hy met een smak
Het arme dier, pardoes van 't dak,

Bobo valt op de harde straat,
Hy gilt van pyn en weet geen raad,
De buurt is dadelyk in touw
En ook de brave huisjuffrouw
Is wakker nu en jammert luid
By't zien-van d'armen kleinen guit.
Vergeten zyn de dolle streken,

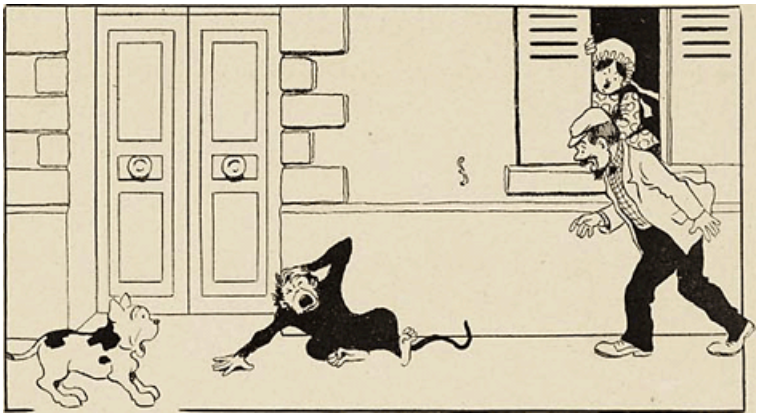

Waarmee hy soms haar hart kon breken,
Ze mag hem toch zoo vrees'lyk graag,
Dien kleinen Afrikaanschen plaag.
En ook Bobootjes boezemvriend,
Het zwart en witte hondekind
Komt klagend blaffend by hem staan
En kykt hem maar meewarig aan.
Maar ach-het arme zieke dier
Bemerkt van alles toch geen zier,

Zyn kopje doet hem toch zoo zeer,
En als hy opstaat, valt hy weer

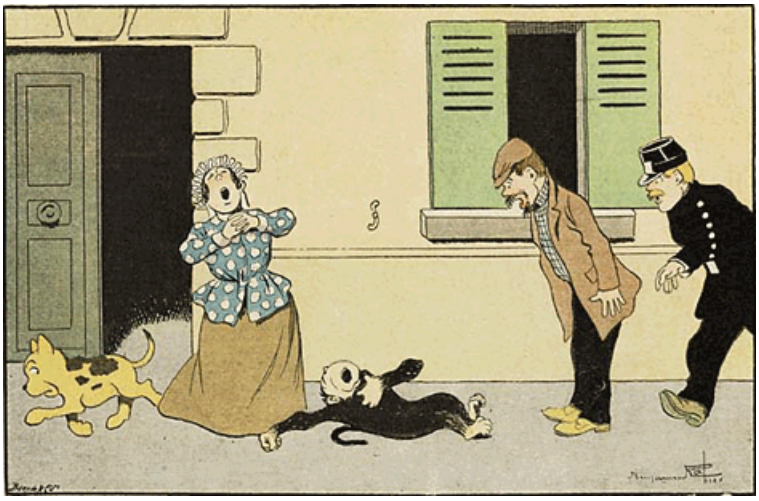

Nu komt de baas ook by hem staan,
Bobo kykt hem nog even aan,
Doch daarna zakt zyn kop weer neer
En is het arme dier niet meer.
De huisjuffrouw heeft zoo'n verdriet
Als zy dit treurig einde ziet,
Dat niets in't eerst haar troosten kan
En ook de baas, die arme man,
Huilt tranenstroomen by het gaan
Van d'armen trouwen Afrikaan.

Hy laat het weten by de buren,
Toon's moeder laat een kransje sturen
En Toontje zelf komt even vragen,
Hoe alles zich heeft toegedragen,
Hy voelt zich vreeselyk bezwaard
Door't grapje der verbrande staart,
Want - was hy soms een erge plaag,
Toch mocht hy Bootje heusch wel graag.

Men delft een grafje dicht by't huis
En op dat grafje komt een kruis
En op dat kruisje staat geschreven:
-Hier eindigde Bobo zyn leven.
Hy werd den zeventienden Mei
Geboren in de woesteny,

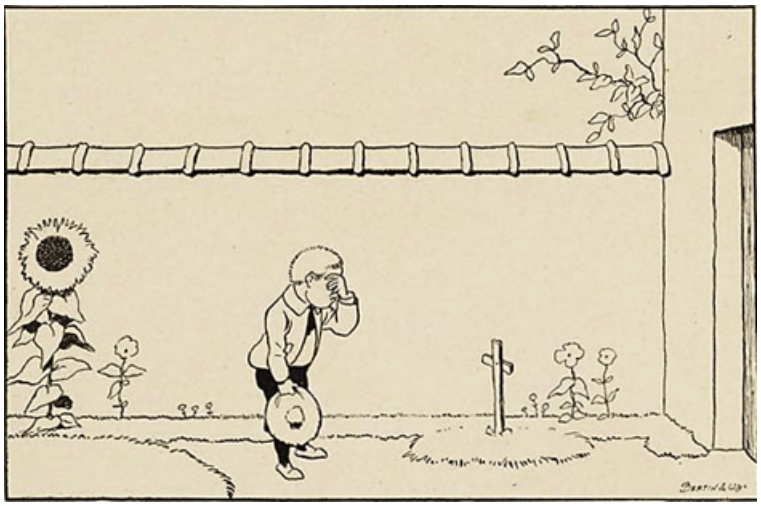

En stierf een jaar of vier daarna
In't wel bekend ‘Klein-Afrika’.